

Жеравитѣ отговарятъ, че не го познаватъ, и тя имъ го описва :

Моятъ е годеникъ най-личенъ :
колата му е покрита
съсъ моя китенъ рувеникъ ;
рувеникъ му е позлатенъ
съ петстотинъ златни дукати.
Кога бѣлъ вѣтъръ повѣе,
петстотинъ златни дукати
цѣлата земя огласятъ...

Стоянъ пѣше и хвърляше погледи къмъ кака, а тя стоеше задъ мама, навела очи и заруменена, но отъ време на време и тя го поглеждаше, и жглитѣ на устнитѣ ѝ потрепваха въ усмивка. Навѣрно и татко забеляза това, защото троснато прекъсна пѣвцитѣ :

— Благодаримъ, коледари. Стига. Пжтъ ви чака. Величке, дай да почерпимъ гоститѣ !

Кака се спустна и му подаде приготвената пълна бѣклица. Татко отпи и подаде на другитѣ. Но въ това време въ стаята се втурна Али циганинътъ и завика на баща ми :

— Чорбажи, ставай, че кравата се тели !

Али спѣше въ обора и пазѣше телната крава.

Всички наскочиха. Настана бъркотия. Татко изтича навънъ, а въ това време азъ видѣхъ, че Стоянъ мина покрай кака и прошушна ѝ нѣщо. Тя се отдрѣпна плахо, но той повтори по-силно : „Казахъ ти ! Чу ли !“ — И се шмугна навънъ. Скоро останахме само азъ и кака. Тя стоеше като вцепенена : гледаше ме, но не ме виждаше. По едно време се опомни и запита ме колебливо : „Ами ти, Гане, какво стоишъ ? Защо не идешъ да видишъ теленцето ?“ Азъ не чакахъ повторна покана, а припахъ къмъ обора.

По двора още се чуваха разпрѣснати викове на коледаритѣ. Проврѣхъ се въ обора между възрастнитѣ и погледнахъ. Наистина, имаше теленце. Видѣхъ го. То